

Tomaž
Šalamun

OBEŠENA
POKRAJINA

Deset ljudi po polju gre,
v rokah nosijo seno.
Cvetejo, cvetejo lilije,
se poležijo čez drevo.

Se delajo kocke, kot dvorane,
med dvorano in dvorano ni zraka.
Je zemlja vlažna, je zemlja še
vedno vlažna in bo še bolj.

Bodo vse revolucije zmagale.
Bodo hlod odpeljali s konji.
Bo vseh deset ljudi z obrazom proti mehjemu oblaku,
vseh deset z razrezano srajco.

Iz tvojih ust bom
zakričal iz telesa dojenčka:
Orfej! Med!
Naredil iz rdečih opek krog okrog sebe
in se potem s prsti vlekel proti nebu.

HIMNE
IZ LJUDI

Ob pol šestih zjutraj
si še ne vidimo v oči.
Nekateri so privzdignili
ovratnike v burji.
Sanjamo o sredici kruha.
Peke grejejo luskine.
In ko motor avtobusa zamre,
se še vozimo v njem.
Luže pod dežniki in
mrzle kljuge kljub topli megli.
Ob pol šestih zjutraj
držimo v celoti odprte oči
samo mi, heroji, na poti
v tovarne možganskih celic.

GOSPODU TUŠU

Dečki se tušajo pod golobi.
Hraste se odlepljejo od obročev.
Makaroni se mi hladijo v pločevinki.
Fej! Fej!

SUMMA
TEOLOGIAE

Summa theologiae je velika dolga kišta polna snega,
ki se potaplja v morje naprej z delom, ki je dlje
od mene.

NAD NJIM
SO BILI OBLAKI
ŽE PRECEJ ČRNI

Ko sem pogledal v ograjo
in skozi ograjo,
v živo mejo
in skozi živo mejo,
sem zagledal kmeta,
kako pije iz flaše, voda
ga je sama držala na gladini
ribnika.

GORI, GORI

Slu sem izdrl zob in mu ga
skril v svojo gobo.
Sli so utrjeni kot dékle,
zbiti na običajno količino žarenja

števil med ljudmi.
 Ljudje neprestano molijo, pa ne vejo.
 Ljudje neprestano štejejo, pa ne
 vedo, da so vse civilizacije potonile,
 ker se je skrhal lak na dvojki.
 Ej vzpenjanje konj preden se
 vzpnejo na število!

GON Pitagora ima dušo zlizano,
 PO VODI prekate na skalah zašiljene.
 Kruh v šinah vodén,
 deževalo je
 in iz dolin ali drobnih
 usekov v skalo v planinah
 duh nikamor ne odteče.
 Čokec! Čokec!
 Moja je dlan na koži tvojih
 udov!

BLED Modri hribi:
 sonce jih potiska proti sem.
 Kaos knjig:
 prst obrišem v hlače, ko sem sčistil stroj.

VIBA — SENCE Molk se seseda in poka vrečo.
 Ne ve se, ali bo padla pod most.
 Roj nas je. Stavimo, a nihče ne
 spleza tja in ji pomaga.

Miza na Krasu in Kras na mizi.
 Dve nadstropji zaljubljenih jabolk.
 Živimo, Kolumbi in lotosi
 drstičja nas ne ganejo.

Žerjavica! Z mojih rok ti ni
 vrnitve! Niti šestnajst let nimaš
 materialno. Niti rok s šivanim
 ali posutim srebrom ne moreš

zastaviti v blok marmorja, ki so
z njim po skrivnih žilah kot
podzemeljski hodniki povezani
tvoji tihi utripi srca z mano.

KROGLA Topla roka je polento z veseljem.
S KROGLO Ledenik je pa grič in nad gričem
ima razprostrta krila črn velik ptič.
Če nočeš videti sonce, moraš
ustreliti s pištolo in še ga vidiš
samo skozi majhno, okroglo odprtino.
Odtajaj grič, zmeči ga z lopatami v tramvaj.
Če se ti znižaš, bo senca ožja.
Okrogla odprtina v krilih velikega
črnega ptiča ne bo več tako bistvena.

LA GIÙ Tok podob, tok podob,
NEI MONTI vozle iz treh prstkov otroških rok.
Naberi si kožo in jo daj v topla usta.
Takšna odločitev za dejanje
ima v evropski zgodovini isto pot
kot zibka sultana, ki so jo
z zlatimi strunami pripeli na
Pegaza ob svojem času.

Zažvižgaj, da bo zavrela mast,
da ne bo nepotrebnih trupel in opeklin!

OBRAT Te bom boksnu v trebuh, ampak to je samo
metafora, ker sem ti zares hotel dati
prst v rit. Pa daj!
Jaz bom pa naredil lepo belo
kroglico, jo najprej malo
valjal pod svojim nebom, potem ti pa
slino pljunil v uho na trepalnico,
da se boš reflektiral, žverca!

DELAL SEM Delal sem žirafa.
ŽIRAFO Bilo me je blazno strah, da bi ji uničil telo.
Zagrejem se, preskakujem in ljudje se spet zbrišejo.

Tisti ljudje, ki sem jih jaz naredil.
 Delal sem žirafo.
 Z nogami sem se uprl v rob banje.
 Večjo moč obstoja imajo.

SVETNIK
 IN SELMA

Svetnik hoče v bika vsaditi drevo,
 lonček nosi petsto milj.
 Na kolenih ima mozaik zemlje
 od drgetanja z novci.

Na oblaku bo nekaj eksplodiralo.
 Bo razneslo oblček?
 Kam bo pomočil svoje rumene
 prste, če ne bo vode?

Na drugi strani doline je zagledal
 Selmo, oprostite, da vas prekinja.
 Priklicati jo mora.
 Dolina pa je široka.

OD DALMATINOVE
 NA MASARYKOVO

Moč stoji na lulčku.
 Oficir ima Vipavo.
 Na vratih piše Uroš.
 Na pločniku leži odlomljena vejica.

Prikolica je prekrita z bosansko preprogo
 in na vogalu, ča ča ča.
 Ne vem, kje bo prej zelena luč,
 v tisto smer bom šel.

Z Ledine že padajo punčke,
 špet se mi je vse prebutalo.
 Kosilo in tapetnik Narobé,
 brat grem knjigo Para los dioses turcos.

Tu spodaj, kot četrta kitica, naj bo pa
 golobček in iz njega naj žari duh,
 ki je bil v vsem, kar sem pogledal na poti
 od Dalmatinove na Masarykovo.